

Forslaget; thi det indrømmede den ærede Forslagsstiller selv, at der var en saadan Anomali tilstede. Han mente nu, at det ikke vilde have Meget at sige, da det var Noget, der efter hans Mening kun vilde finde Sted i Kjøbenhavn; men dertil skal jeg dog bemærke, at det staar der ikke Noget om i Forslaget, og hvis det er Tanken dermed, saa vilde det jo dog have været i sin Orden, at det havde staaet der. Men selv om man nu saaledes mener, at denne Bestemmelse kun vil have nogen Betydning i Kjøbenhavn og derhos tror at kunne gaa ud fra, at der i Kjøbenhavn virkelig vil opstaa forskjellige Skoler med disse forskjellige Retninger, saa lader det sig dog ikke negte, at naar man saa fast, som jeg troede, at de Herrer gjorde det, holder paa, at Tvedelingen maa forstaas som Indførelsen af begge Retninger ved den samme Skole, saa maatte jeg med fuld Føie kunne kalde det en Anomali. Dette forhindrer ikke, at det fra min Side kan være fuldstændig rigtigt, naar jeg har udtalt, at Tvedelingen kan være lige fuldstændig, om end begge Retninger ikke indføres ved alle Skoler. Det vil dog være besynderligt, om man ligeoverfor Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Folkethinget, skulde komme til det mærkelige Resultat, at der her ikke er en Tvedeling, fordi efter det alle tre Retninger ikke ere indførte ved nogen Skole, ja, ikke engang de to Retninger.

Det blev nu udtalt navnlig af den sidstnævnte ærede Forslagsstiller, at det var uheldigt, om man nu skulde komme til at gaa ind paa en Ordning, som man dog maatte have forskjellige Betæneligheder ved, uden at den blev gjort til Gjenstand for en saadan alvorlig Overvejelse, at man dog kunde komme til at undersøge, om der ikke skulde kunne findes andre Midler til at fjerne de Misligheder — Overbeholdelse eller hvad man nu vil kalde det, — som nu ere tilstede, og han føiede da til, at det for ham for Diebliffet ikke var muligt at se, hvort disse Forandringer skulde bestaa, men at han havde det tillids-

fulde Haab, at vi ved at forhandle derom nok kom til at finde en saadan Vej, ad hvilken man kunde komme til Maalet, uden at gaa netop den Vej, som her er foreslaaet. Men dertil kan jeg ikke imblade at bemærke, hvad jeg tidligere har antydet, at den hele Sag jo ikke er ny for mig, og at jeg, i min Stilling som Kultusminister tidligere har havt Leilighed til at besjæftige mig med den, ligesom jeg paa anden Maade har havt rig Leilighed til fortvarende at nære Interesse for den; men hvad jeg maasse ikke har bemærket, men som dog det ærede Medlem veed, er, at da jeg sidst havde den Ære at være Kultusminister, var det min Tanke, om man ikke muligvis ved en Indskrænkning og Forandring i de Fordringer, som der stilledes efter den da bestaaende Ordning, kunde naa til et saadant Resultat, som fra forskjellige Sider var stærkt attraaet. Jeg nedlatte da en Kommission, som tog Sagen under alvorlig Overvejelse, men det viste sig da, at ad den Vej kom man ikke til Andet, end hvad der maatte siges i det Hele taget at være meget utilfredsstillende og lidet betryggende. Det laa ogsaa nær, at man ikke let kunde vente Andet af en Forsamling af vinkelte sagkyndige Skolemænd; naar man havde havt med Lægsfolk at bestille, i det Hele taget Folk udenfor Skolen, og som ikke havde besjæftiget sig synderligt med Skolen, da vilde det maasse have været lettere at komme overens om at skaffe Lættelser i den ene og i den anden Henseende, og naar man saa summerede disse Lættelser sammen, saa kunde der ganske vist komme noget fuldkommen Tilstrækkeligt ud deraf; men ved Forhandlingerne i en Kommission som denne, maatte det meget snart vise sig, at de Sagkyndige bestemt vilde modsætte sig en Indskrænkning i Undervisningens Omfang og Betydning med Hensyn til de Sag og Videnskaber, som de særligt repræsenterede, og det er ved denne Stræben fra de forskjellige Sider, at der fremkom det, som man kalder Overbeholdelse. Det var efter denne Prøve, at jeg, da jeg senere